

Arrest

nr. X van 28 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 maart 2012 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, een soenniet van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Suleimaniya (Noord-Irak). U zou in het restaurant van uw zus hebben gewerkt, samen met uw medewerkers Barham en Yassin. Op 5 maart 2010 zou u getuige zijn geweest van een ruzie met fatale afloop waarin u, Barham en Yassin zouden hebben getracht tussen te komen. Twee van uw klanten Suleiman en Ahmad zouden gevuurd hebben op een derde persoon die dit incident niet overleefde. U, Barham en Yassin zouden getuigenissen hebben afgelegd tegen Suleiman en Ahmad. Vóór de eerste hoorzitting zouden de families van Suleiman en Ahmad u, Barham en Yassin onder druk

hebben gezet om jullie verklaringen tegen Suleiman en Ahmad in te trekken. Jullie zouden met deze bedreigingen naar de politie zijn gestapt die jullie aanraadden akkoord te gaan met een intrekking van de verklaring zodat de familie tevreden zou worden gesteld, maar dat jullie bij de eigenlijke zitting toch tegen Suleiman en Ahmad zouden getuigen. U zou dit plan effectief hebben uitgevoerd. Na de eerste zitting zouden de dreigementen van de familie van Suleiman en Ahmad erger zijn geworden. Zij zouden u, Barham en Yassin met de dood hebben bedreigd indien jullie de verklaringen niet zouden intrekken. Uw broer zou u daarop hebben aangemaand Irak te verlaten uit vrees voor deze families. U besloot in augustus 2010 Irak te verlaten. Barham zou samen met u Irak hebben verlaten, Yassin zou een tijdje later Irak hebben verlaten. Via Turkije, Griekenland en Italië reisde u naar België, waar u op 21 september 2010 asiel aanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Omdat u in België geen opvang kreeg, ging u in februari 2011 naar Zweden. Op 23 maart 2011 nam het CGVS en weigeringsbeslissing omdat u niet bent ingegaan op de uitnodiging voor een gehoor. Toen u in Zweden asiel aanvraag, werd u meteen teruggestuurd naar België. Op 20 juni 2011 diende u een tweede asielaanvraag in. Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw internationaal paspoort en een gelegaliseerde kopie van uw identiteitskaart voor.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat de vluchtmotieven die u inroept, niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève, die immers voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land bent ontvlucht omdat u vreest voor represailles van de familie van Suleiman en Ahmad - twee moordenaars - daar uw getuigenis in de rechtbank nefast voor hen kon zijn. Er dient echter te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen asielmotieven vreemd zijn aan het asiel inzonderheid omdat ze geen verband houden met één van de criteria bepaald bij art.1 par.A, lid 2 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, noch met andere criteria die de toekenning van het asiel wettigen. Deze families viseren u immers niet omwille van uw politieke of religieuze overtuiging, noch omwille van uw nationaliteit of etnie en noch omwille van het feit dat u zou behoren tot een bepaalde sociale groep, maar enkel en alleen omdat zij u niet wilden zien optreden als 'getuige à charge' in de zaak tegen hun zoon. Deze feiten zijn van louter gemeenrechtelijke aard en deze problematiek ressorteert niet onder de Vluchtelingenconventie.

Ook wat de toepassing van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald bij artikel 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet betreft, maakt u niet aannemelijk een reëel risico op ernstige schade te lopen wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. Dit om hierna volgende redenen.

Er dient te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs kunt voorleggen dat uw vluchtaanleiding kan staven. Dit is opmerkelijk daar u als getuige diende op te treden in een rechtszaak. Er kan vervolgens op zijn minst worden verwacht dat u enkele officiële documenten zou kunnen voorleggen die wijzen op uw betrokkenheid in deze zaak. U geeft aan dat u over een document beschikte dat dit kon bewijzen, namelijk een oproepingsbrief. Helaas bleek dit document nog niet in uw bezit te zijn (CGVS, pg.4). Dient er echter op gewezen te worden dat u reeds bij het indienen van uw eerste asielaanvraag in december 2010 verklaarde documenten op te laten sturen die uw aandeel in deze zaak konden aantonen (zie vragenlijst CGVS, dd. 25/11/2010, pg.2). Dat u een jaar nadien dit document nog steeds niet kunt voorleggen, kan niet als ernstig worden beschouwd. Bovendien beschikt u heden wel over een gelegaliseerde kopie van uw identiteitskaart en uw internationaal paspoort, dewelke uw broer u zou hebben laten opsturen via een Zweedse vriend (CGVS, pg.5). U zou uw broer simpelweg niet hebben gevraagd het document van de rechtbank op te sturen, wat toch wel bizar is (CGVS, pg.5). Dat u verzuimt het bewijs voor te leggen dat uw aandeel in de zaak zou kunnen verduidelijken, maakt dat er ernstig kan worden getwijfeld aan uw beweringen hieromtrent.

Deze twijfel wordt enkel versterkt door uw onwetendheid over de betrokkenen in de zaak waarin u één van de zogenaamde kroongetuigen bent. Zo zou u als getuige in de rechtbank hebben moeten optreden, in het bijzijn van de beschuldigten, de familie van de beschuldigten, de advocaten, etc. (CGVS, pg.9). Desondanks kunt u de naam niet geven van het dodelijke slachtoffer waarrond deze hele zaak draaide en die werd neergeschoten door twee klanten van u (CGVS, pg.7). Bovendien kent u, die in de rechtbank aanwezig was (CGVS, pg.9), die tot op heden nog steeds zou worden gevisieerd door de familie van beide verdachten (CGVS, pg.9) en die om deze reden Irak zou hebben verlaten (CGVS, pg.6), zelfs de familienaam van de twee verdachten/beschuldigten niet (CGVS, pg.10). Dient bovendien te worden opgemerkt dat u zelfs niet met zekerheid de voornamen van de verdachten - wiens familieleden u en uw familie tot op heden dusdanig zouden terroriseren - kon weergeven, u dént dat ze Suleiman en Ahmad heten, maar bent hier niet zeker van (CGVS, pg.6). Deze onwetendheid

omtrent de drie sleutelfiguren in de rechtszaak waarin u diende te getuigen, doet verder afbreuk aan de oprechtheid van uw beweringen.

Vervolgens maakt uw nonchalante houding ten opzichte van uw problematiek na uw vertrek uit Irak uw beweerde vrees totaal ongeloofwaardig. Zo zou u zelfs niet de minste moeite hebben ondernomen om na te gaan of de tweede zittingsdag, die door de familie van het slachtoffer reeds een jaar geleden werd aangekondigd bij uw broer (CGVS, pg.8), effectief is doorgegaan (CGVS, pg.8) of indien er reeds een vonnis werd geveld in de zaak (CGVS, pg.8). U stelt laconiek dat u eigenlijk ook niet wilt weten wat er is gebeurd (CGVS, pg.8). Dat u geen enkele moeite hebt ondernomen om de verdere ontwikkelingen in deze zaak te weten te komen, relativeert in zeer ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan immers worden verwacht dat hij voldoende moeite doet om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek en dat hij zich informeert over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Dat u volledig heeft nagelaten navraag te doen naar de actualiteit van deze zaak, doet de waarachtigheid ervan teniet. Indien de families van de twee verdachten werkelijk belust waren op wraak, zou ook uw broer of iemand anders van uw familie (in uw afwezigheid), een mogelijk doelwit kunnen vormen. Dat u zich hierover klaarblijkelijk geen zorgen maakt is totaal onbegrijpelijk.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

De documenten die u ter staving van uw relaas voorlegt, namelijk een gelegaliseerde kopie van uw identiteitskaart en uw internationaal paspoort (zie DVZ-dossier) kunnen bovenstaande appreciatie evenmin in positieve zin ombuigen daar zij enkel verwijzen naar uw persoonsgegevens en woonplaats; elementen die hier niet ter discussie staan.

Ten slotte blijkt uit uw verklaringen dat u afkomstig bent uit Suleimaniya (Noord-Irak). Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan u een kopie bij het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bijgevolg kan u evenmin de status van subsidiaire bescherming worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker put een eerste en enig middel uit een schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen, evenals van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/4, §2, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 (verder: vreemdelingenwet).

Wat betreft het gegeven dat de commissaris-generaal verzoeker een gebrek aan een begin van bewijs ten kwade duidt, werpt verzoeker tegen dat hij ten tijde van het gehoor niet op de hoogte was dat het nodig was dit document neer te leggen. Hij wenst op te merken dat hij deze oproepingsbrief intussen heeft gevraagd en gekregen, weliswaar via e-mail. De originele oproepingsbrief van de rechtbank werd tevens per post opgestuurd naar verzoeker en verzoeker zal niet nalaten dit document (en een beëdigde vertaling hiervan) te overhandigen van zodra hij dit ontvangen heeft. Bovendien heeft verzoekers broer gevraagd het proces-verbaal, dat de politie heeft opgesteld betreffende de gebeurtenissen en waarin verzoeker verklaringen heeft afgelegd, op te sturen. Ook dit document zal zo snel mogelijk worden neergelegd ter staving van verzoekers vluchtrelaas.

Met betrekking tot de vaststelling dat verzoeker niet veel informatie heeft aangaande de betrokkenen en het slachtoffer in de zaak, doet hij gelden dat hij de twee daders, tevens vaste klanten in het restaurant van verzoekers zus, enkel bij hun voornaam kende en nooit gevraagd heeft naar hun familienaam. Er kan immers moeilijk van hem verwacht worden dat hij alle klanten bij hun volledige naam kent; dit is evenmin gebruikelijk in België. Verzoeker stelt dat hun volledige naam wordt vermeld in het hoger vermeld proces-verbaal van de politie. Het slachtoffer kende verzoeker inderdaad niet; deze was geen klant en bovendien deed het incident zich niet voor in het restaurant zelf, maar ervoor.

Betreffende verzoekers nonchalante houding merkt hij op dat hij wel informatie heeft opgevraagd aan zijn broer; deze laatste zei echter dat hij niet meer naar de rechtbank was gegaan en dus de ontwikkelingen van de zaak niet kende. Het was bovendien voor verzoeker zeer gevaarlijk om na te gaan wat de verdere ontwikkelingen waren in desbetreffende zaak; de families van Suleiman en Ahmad

bedreigden hem immers met de dood indien hij zijn verklaringen niet introk. Verzoeker heeft dit niet gedaan en vreest aldus voor zijn leven bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Daarenboven wenst verzoeker op te merken dat ten tijde van het incident en de rechtszaak de oorlog in Irak nog hevig woedde. Hierdoor werd er enkel daarover geschreven in de kranten en is er van deze rechtszaak geen melding gemaakt.

2.2.1. Verweerder repliceert terecht niet in te zien hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen zijn geschonden, daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren. Tevens mist verzoekers argument juridische grondslag waar hij een schending aanvoert van (het onbestaande) artikel 48/1 van de vreemdelingenwet, en kan niet worden ingezien hoe verzoeker zich dienstig kan beroepen op een schending van artikel 48/2, daar het slechts een algemene bepaling betreft.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.3. De bestreden beslissing stelt bij aanvang van de motivering dat de door verzoeker beschreven moeilijkheden en asielmotieven niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève, daar deze motieven niet ingegeven zijn door enig criterium van vervolging zoals voorzien in het Vluchtelingenverdrag aangezien ze louter van gemeenrechtelijke aard zijn.

Waar verzoeker zich hierover in het verzoekschrift louter "verwondert", dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen argumenten ontwikkelt die een ander licht werpen op deze terechtte besluitvorming. Het louter herhalen van de asielmotieven is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing *in casu* te ontkrachten.

Gezien verzoekers aangevoerd asielrelaas een gemeenrechtelijk probleem betreft dat geen nexus vertoont met het Verdrag van Genève, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3. Verzoeker toont niet aan waarom het thans aangebrachte stuk niet eerder in de administratieve procedure kon worden neergelegd. Verzoekers argument als zou hij ten tijde van het gehoor niet op de hoogte zijn geweest dat hij het stuk diende neer te leggen, is weinig ernstig; verzoeker werd immers reeds bij aanvang van diens asielprocedure gewezen op het belang van eventuele stukken ter staving van diens asielrelaas, zeker de stukken die de essentie van zijn relaas betreffen. Bovendien is het door verzoeker bijgebrachte stuk niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Het is slechts een scan waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht en verzoeker brengt ter terechtzitting geen origineel bij. Het document wordt overeenkomstig artikel 8 PR RvV niet in aanmerking genomen.

Verzoeker was naar eigen zeggen als kroongetuige verwikkeld geraakt in een rechtszaak, doch hij bleek onwetend te zijn met betrekking tot de persoon van de drie sleutelfiguren in diezelfde rechtszaak. Verzoeker stelde dat hij als getuige diende op te treden in de rechtbank, in het bijzijn van de beschuldigten, de familie van de beschuldigten en de advocaten. Als dusdanig oordeelde de commissaris-generaal terecht dat het niet aannemelijk voorkomt dat verzoeker de naam niet kon meedelen van het dodelijke slachtoffer waarrond de hele zaak draaide, noch op de hoogte bleek te zijn van de familienaam van de twee verdachten/beschuldigten (gehoor CGVS, p.7-9).

De bestreden motivering vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt niet dienstig weerlegd zodat zij door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Uit de landeninformatie in het administratief dossier, waarvan ter terechtzitting de update wordt neergelegd, blijkt dat de situatie in Noord-Irak niet beantwoordt aan het bepaalde van artikel 48/4, § 2, c).

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS